

(rts.rs, 15. 9. 2010)

Није много ризиковао Борис Тадић када је 2007. године на место министра спољних послова поставио Вука Јеремића. А деловало је као да противницима даје лопту на зицер. Јер, међу дипломатске вукове послао је свог вука, коме је он предавао психологију а који се школовао за физичара. При том, Вук је тада имао тек 32, што је у дипломатском свету обданиште. Министре тих година имају углавном државе испред којих као епитет иде име једног вођа, које се често помиње у кошарци. Знао је Тадић да Вуку поверава борбу, у којој је немогуће победити. Али, и да није могуће много изгубити; ранији вукови су погубили скоро све што су могли. Укључујући и самопоштовање и достојанство. И Вук је, енергијом која се везује за Немце у фудбалу успео да врати бар ово последње. Које је Вук пре њега крчмио где је стигао. И зато је овај Вук, иако није ништа указивало на то, постао оно што је требао онај Вук, који је имао све предуслове то да постане. Вук Јеремић, данас је убедљиво најпопуларнији министар у влади Србије.

Заправо, није много ризиковао ни Душан Ивковић када је *carte blanche* и најодговорније место у репрезентацији Србије 2009. године дао Милошу Теодосићу. А деловало је као да противницима даје лопту на зицер. Јер, ту институцију кошаркашки тим Србије дао је у руке ексцентричном Ваљевцу, коме је тада било тек 22, што је у свету плејмејкера тек мало више од основне школе. При том, Тео је играо у грчком Олимпијакосу, који је, тада размишљао где да га пошаље на сазревање. Нису били свесни да су га тог лета 2009. послали кошаркашом Платону.

Знао је тај кошаркашки мудрац Дуда Ивковић да не може много да изгуби; иза њега била је серија неуспеха која су озбиљно нарушила углед наше кошарке, испред њега је био најталентованији плејмејкер Европе кога нико до сада није смео да пусти да се игра.

Мудрац, Тео и још 11 момака вратили су Србију тамо где припада, у европски врх. Испред, чинило се много испред, остала је још само Шпанија. Теодосић се вратио у Олимпијакос и у наредној сезони је проглашен за најбољег играча Евролиге.

Прошле среде, 8. септембра срушио се свет. Као куле близнакиње у Њујорку. У Истанбулу, тројком Теодосића у последњим тренуцима меча Србија је победила Шпанију. И тако симболички преузела кошаркашки примат у Европи. Истог дана, у Бриселу, после састанка председника Бориса Тадића и чиновнице Кетрин Ештон Србија је одустала од своје резулције о Косову.

Резолуција је политичко исходиште мишљења Међународног суда правде. На коме је инсистирала Србија оличена у Јеремићу. И на коме смо изгубили. Поштено колико је и поштен пораз Србије од Турске.

У Њујорку нас је чекао још један такав пораз. Али, смо потпомогнути чиновником Ештон одлучили да га избегнемо. И изгубимо нешто друго. Вук је, зато морао да избегава поглед представника земаља које су наше савезнице у савременом косовском боју. Можда смо добили нешто треће. Или нас је завртање руке санџачком ахмедијом упозоравало да можемо да изгубимо нешто четврто.

У Истанбулу смо, пак на крају били четврти. После велике симболичке победе над Шпанијом нису нам дали да победимо Турску. Та утакмица није била за РТС, већ за FOX CRIME. Теодосићу и нашим младим момцима два кошаркашка пљачкаша из Латинске Америке отели су прилику да играју финале Светског првенства.

Ни кошаркашки Платон на клупи Србије није био брана да се према нама не односе као према држави против које је све дозвољено. Па да после целовечерње помоћи домаћину и у четири последња напада направе четири грешке на штету Србије. Са таквим скором не могу да се подиче ни судије Хашког трибунала. Да ли би ти латински пљачкаши тако смели да се односе и према некој озбиљној држави? Да ли би тако смели да суде Шпанији, Немачкој, Америци? А Срби су, бар у кошарци велики. Ми смо чак шест пута до сада били светски шампиони. Пет пута званично, а први пут 1966. на незваничном Светском првенству у Чилеу. Филипинима је 1966, из политичких разлога одузета организација Светског првенства.

Наш национални тим који је тренирао Ранко Жеравица у Чилеу, на првенству уместо првенства, први пут је победио тадашњег светског првака Бразил; у одлучујућем мечу за злато и Сједињене Америчке Државе. Србији је, 2010. из политичких разлога одузета прилика да поново покуша да победи Америку. Тео се борио до краја; неправедно је изгубио шансу да се бори за светску титулу, после више није имао снаге да се бори за бронзану медаљу. Али, може да буде поносан на себе и своје саиграче и свакога Србина коме је полуфинале појело живце може да погледа у очи.

На знатно компликованијем терену од кошаркашког правоугаоника и са знатно јаснијим и чвршћим односом снага Вук се није борио до краја. То што то није била само његова одлука неће му нимало олакшати кад буде требао да погледа у очи грађане земље коју представља у свету. Али у политици, за разлику од кошарке нема поправног за годину, две или четири. Улог је већи, правила су суровија, суђење је једнако неправедно. Ко је, на крају паметније поступио? Тео или Вук?